

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Venskabs-Pagten

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr04val-shoot-idm139893300867696/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

»Og Din skal hun være!« sagde han, »Din! – jeg kan ikke lyve for Dig og vil ikke heller! jeg elsker hende ogsaa! – men imorgen tager jeg bort! vi sees igjen om eet Aar, da ere I gifte, ikke sandt! – jeg har nogle Penge, det er dine! Du maa tage dem, Du skal tage dem!« stille vandrede vi over Fjeldet; det var sildig Aften, da vi stode ved min Moders Hytte.

Anastasia holdt Lampen hen imod os, da vi traadte ind, min Moder var der ikke. Anastasia saae forunderlig veemodigt paa Aphtanides. – »Imorgen gaaer Du fra os!« sagde hun, »hvor det bedrøver mig!« 19

»Bedrøver Dig«, sagde han, og jeg syntes der laae en Smerte deri, stor, som min egen; jeg kunde ikke tale, men han tog hendes Haard og sagde: »vor Broder der elsker Dig, har Du ham kjær? I hans Taushed er just hans Kjærlighed!« – og Anastasia zittrede og brast i Graad, da saae jeg kun hende, 25 tænkte kun paa hende; min Arm slog jeg om hendes Liv og sagde: »ja, jeg elsker Dig!« Da trykkede hun sin Mund til min, hendes Hænder hvile om min Hals; men Lampen var falden paa Gulvet, der var mørkt uden om os, som i den kjære, stakkels Aphtanides's Hjerte. 30

Før Dag stod han op, kyssede os Alle til Afsked og drog bort. [284] Min Moder havde han givet alle sine Penge til os. Anastasia var min Brud og nogle Dage derefter min Hustru! 35

---

28 Hustru! ] o. mgl. A.

---

»Og Din skal hun være!« sagde han, »Din! – jeg kan ikke lyve for Dig og vil 25 det ikke heller! jeg elsker hende ogsaa! – men imorgen tager jeg bort! vi sees igjen om eet Aar, da ere I gifte, ikke sandt! – jeg har nogle Penge, det er dine! Du maa tage dem, Du skal tage dem!« stille vandrede vi over Fjeldet; det var sildig Aften, da vi stode ved min Moders Hytte.

Anastasia holdt Lampen hen imod os, da vi traadte ind, min Moder var der 30 ikke. Anastasia saae forunderlig veemodigt paa Aphtanides! – »Imorgen gaaer Du fra os!« sagde hun, »hvor det bedrøver mig!« [285]

»Bedrøver dig«, sagde han, og jeg syntes der laae en Smerte deri, stor, som min egen; jeg kunde ikke tale, men han tog hendes Haard og sagde: »vor Broder der elsker Dig, har Du ham kjær? I hans Taushed er just hans Kjærlighed!« – og 35 Anastasia zittrede og brast i Graad, da saae jeg kun hende, tænkte kun paa hende; min Arm slog jeg om hendes Liv og sagde: »ja, jeg elsker Dig!« Da trykkede hun sin Mund til min, hendes Hænder hvile om min Hals; men Lampen var faldet paa Gulvet, der var mørkt uden om os, som i den kjære stakkels 40 Aphtanides's Hjerte.

Før Dag stod han op, kyssede os alle til Afsked og drog bort. Min Moder havde han givet alle sine Penge til os. Anastasia var min Brud og nogle Dage derefter min Hustru! 45

---

39 faldet] falden C.